

Klubbmöte 26 mars 2003 - Nattjaktens historia

Nattjaktens historia på F1 från navigatörens plats berättades av Olle Norling med tekniskt bistånd vid "spakarna" dvs datormusen av en kollega Lennart Larsson.

Olle med rötter i Leksand kom som signalistvolontär till F1 1943 och kom att stanna på Hässlö till dess att flottiljen lades ner 1983.

Med ryggen i färdriktningen arbetade han som signalist i en B18 till dess att Mosquiton, vårt nattjaktplan J30, förlades hit till Västerås 1949.

Olle utbildades till navigatör, och som sådan satt han nu framåtriktad bredvid piloten med ansikten nedtryckt mot en trätt som skärmade av omgivningen från de två radarskärmar på vilken målets rörelser kunde följas.

Stridsledningen förde nattjaktplanet på kontrakurs mot målet. På lämpligt avstånd gavs order om 90 graders kursändring och förhoppningsvis kunde då navigatören uppfånga målet (streckade linjen) på sin egen radar. Sedan var det navigatörens uppgift att informera piloten om avstånd och ge order om kursändringar så att Mosquiton kom strax bakom målet och något under, ett läge där avgasflammorna syntes bäst. Under mörkerövningarna flög alla plan med släckta lanternor. Precisionen på jaktradarn var sådan att piloten tog över navigeringen först när han såg avgasflammorna och kunde då fyra av sina 4 st 40 mm akan, som under övningarna förstas ersattes av målkamera.

Anflygning mot målet i riktning uppåt medförde dessutom att man slapp störande markekon.

Mosquiton var obekvämt och helt utan värme och tryckkabin, den var dessutom inte särdeles snabb med sina 600 km/h.

Den var dessutom helt byggd i trä - även balsaträ - ett konstruktionsmaterial som inte var särskilt beständigt. Sprickor uppstod och medförde en hel mängd haverier.

Förhållandena blev långt bättre från 1952 då man fick tillgång till J33 Venom.

Reamotorn upplevdes som tyst och gav inga vibrationer. Fartresurserna med 1000 km/h var dessutom långt bättre.

Piloterna skolades in på J28 Vampire, som var det svenska flygvapnets första jetplan.

J33:an hade dessutom radarhöjdmätare som var en positiv tillgång särskilt vid flygning över hav.

1958 hölls den sista övningen med denna flygplanstyp och Olle flög vidare som navigatör i Lansén.

Olle tog flygcertifikat med tiden och lever vidare med att flyga. Idag leder han flygutbildning, och skulle dagen efter träffen i Gula Villan förhoppningsvis se två av sina elever flyga upp för certifikat.

Tack Olle och Lennart för en trevlig kväll!

Vid pennan

Bengt Alenfelt

